

IN HET VLUCHTELINGENKAMP
TE BERGEN-OP-ZOOM.

Bij goed weer wordt de maaltijd in de open lucht gebruikt.

origineel genoeg." „O maar het eindigt heel origineel. Luister maar."

„De ontrouwe broeder komt thuis, bezweert den dood van zijn broeder en ontvangt de geheele erfenis. Ongelukkig-gerwijs keert de verongelukte na vijf jaar terug..."

„Nee, nee, onmogelijk," stamelde Vivian, terwijl hij den verteller met verwilderde oogen en doodsbleek gelaat aanzag.

„Jouw vervloekte hond!" riep Manning uit, terwijl hij op den ander afsprong, hem met de eene hand bij de keel vatte en mede andere zich pruik en baard van het hoofd trok.

„Richard!" hijgde Vivian. „Jij?"

„Ja, ik! Jij liet mij, jouw broeder, voor dood op dat eiland tot mijn beenderen in de zon verbleekt zouden zijn. Jij kwam naar huis om van mijn geld een vet leventje te leiden; jij ontroofde mij het meisje, dat ik beminde, met je verkeerde leugens; jij stal mijn ideeën en schreef daarover boeken succes hadden. Jij smulde aan uitgezochte spijsen en inken, terwijl ik, je broeder, verhongerde, verhongerde! Heje me?"

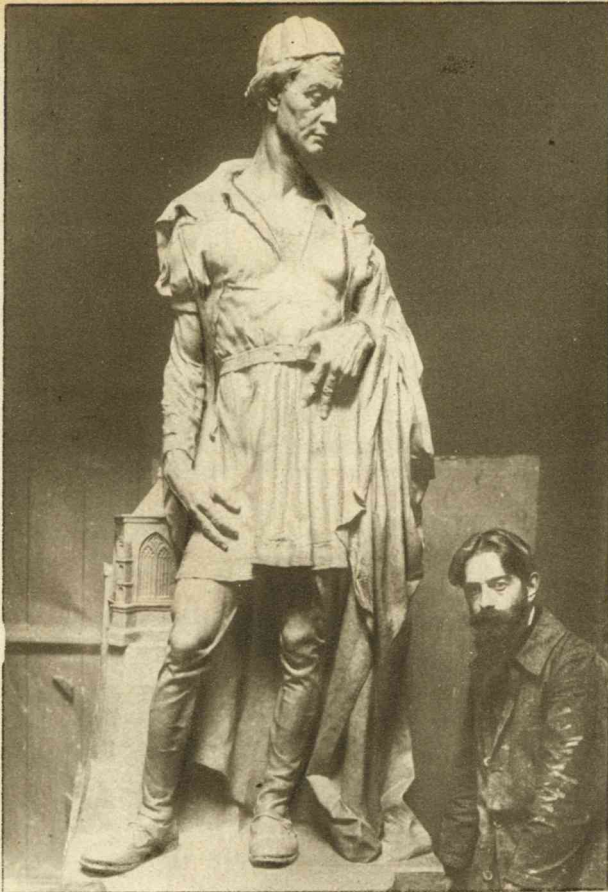
„Genade, genade!" smeekte de lafaard, terwijl hij voor zijn broeder op de knieën viel.

„Carlton Vivian, de beroemde auteur, slaat nu een mooi fir, hè?"

„Leb medelijden, Richard!"

„Ik heb lang naar je gezocht, tot ik eindelijk uitvond, dat van, wonende Belgradostreet 35, eertijds luisterde naar de naam van William Manning."

„Hem bij den schouder vattende, schudde hij hem door- en siste: „Jou hond! Ze heeft je gelukkig afgewezen. Doorzag je, hè? En nu is zij mijn! — Voel je je nu zoo

BEELDDE KUNST.

Naar aanleiding van de tentoonstelling die van 17—24 Januari zal gehouden worden in het gebouw van de Rijksacademie voor Beeldende kunsten aan de Stadhouderskade te Amsterdam, beelden wij hierbij de figuur van Pieter Aertzen af. Deze schilder leefde in de 16e eeuw en heeft in de Oude Kerk te Amsterdam 3 glasloofvensters ontworpen met Bijbelsche voorstellingen. Het Rijksmuseum bewaart van hem een 7-tal werken van Bijbelsche voorstellingen en tafereelen uit het volksleven. Het beeld is vervaardigd door den beeldhouwer Th. van Reyn, die de Prix den Rome heeft verkregen, en wiens portret naast het beeld staat. Het beeld zal in een der nissen van het Stedsmuseum geplaatst worden.

schuldig? Schreeuw het dan uit, dat je schuldig ben, jij lafaard!"

Toen, met al de kracht van zijn verontwaardiging, wierp hij zijn trouweloozen broeder van zich af. „En nu komt nog een zeer oorspronkelijk slot, beminde broeder," ging Richard voort. „Trek je jas uit, je vest, je linnengoed, alles wat je aan hebt en doe het mijne aan."

IN HET VLUCHTELINGENKAMP
TE BERGEN-OP-ZOOM.

Wanneer er geen werk is wordt de tijd doorgebracht met „kaarten".

Werktuiglijk gehoorzaamde de ander en weldra waren beide mannen van kleeven verwisseld.

„Goede hemel!" riep Vivian uit, terwijl hij verbijsterd zichzelf in zijns broeders armelijke plunje bekeek. „Wat is je plan?"

Richard trok hem bij den arm naar den spiegel.

„Waarde broeder, ziehier!" zei hij. „We gelijken op elkaar als twee druppelen water. Niemand zal onze ruil bemerken. Vanaf dit oogenblik ben ik Carlton Vivian, en jij Richard Manning, de verworping."

Bij die woorden vloog de bedrogene naar de bel, maar zijn broeder hield hem terug.

„Nog eens die beweging en ik vermoord je," dreigde Richard.

Vivian deinsde achteruit, want hij hoorde den haan van een revolver overgaan.

„Als je het ooit durft wagen mijn identiteit bekend te maken, dan ga jij voor verduistering en poging tot doodslag de gevangenis in."

„En broederlief," vervolgde hij, „wat zeg je van het slot van mijn verhaal?"

De ander stond verpletterd, sprakeloos. Richard belde.

De dienstbode trad binnen.

„Wil je mijnheer eens uitlaten!" gelastte hij.

Langzaam, half versuft, stond de man, eens in de wereld bekend als Carlton Vivian, op en liep met onvaste schreden de kamer uit — een verworping.

En de gewaande Carlton Vivian, een uur vroeger nog Richard Manning, stak een sigarette aan en liet zich met een zucht van voldoening in een der luxe-luierstoelen neervallen.

HET NIEUWE GEBOUW VAN DEN HORTUS BOTANICUS TE AMSTERDAM.

Woensdag 14 Januari had in den Hortus de plechtige opening plaats van het nieuwe gebouw. Prof. Hugo de Vries (3e van links op onze foto) deed in zijn openingsrede uitkomen, welke voordeelen zijn gaan naar Amerika hem zou hebben bezorgd. Ondanks dit alles deed het hem nu toch genoeg, dat hij het zeer vereerende aanbod, indertijd had afgeslagen.

EEN NIEUW GEBOUW TE 'S-GRAVENHAGE.

De inkoopvereniging, „Eendracht maakt macht", die voor een drietal jaren werd opgericht, met 20 leden en het eerste jaar een omzet had van f 70.000 (thans telt de vereniging reeds 72 leden en had het vorig jaar een omzet van f 270.000) heeft een eigen gebouw gesticht, Bakkerstraat 5, daar het oude gebouw aan de Nieuwe Malistraat veel te klein was geworden.

EEN SCHADUW UIT HET VERLEDEN

John Pendergast zou er een eed opgedaan hebben, dat de deur met een slag dichtsloeg, op het oogenblik dat hij de oogen opende. Hij was zoo overtuigd dat zijn gehoor hem niet bedrogen had, dat hij opstond, naar de deur liep en den knop omdraaide, doch de deur bleef gesloten en een blik op den sleutel overtuigde hem dat deze nog precies zat, zooals een uur te voren, toen hij de deur voor mogelijke onwelkome bezoekers gesloten had. Hij draaide den sleutel om, deed de deur open, ging de gang in en luisterde. Het was evenwel stil in huis, niet het minste gerucht trof zijn oor. Hij ging dus terug naar zijn kamer, sloot de deur weer, nam in zijn bureaustoel plaats en ging voort met het schrijven van de novelle, waaraan hij voor het diner was bezig geweest.

Het wilde echter met zijn werk niet vlotten, zijn gedachten keerden telkens terug tot den droom, dien hij gedurende

zijn siësta gehad had. Het was een zonderlinge droom. Terwijl hij zijn middagslaapje deed in zijn rieten luierstoel, zag hij in een visioen in den stoel tegenover hem een ouden man zitten met sneeuwwit haar en bakkebaarden en een mager perkamentachtig gezicht, waarin het linkeroog ontbrak. De grijsaard was gekleed in een zeventiende-eeuwsch kostuum uit den tijd van Karel I.

„Ga naar Bradport," had de vreemde gezegd, zich in zijn stoel voorover buigende. „Je moet naar Bradport gaan, zonder aarzelen. Daar is werk voor u te vinden."

Pendergast, getroffen door zijn onverklaarbare tegenwoordigheid, had hem toen gevraagd wie hij was, hoe hij hier kwam, waar hij vandaan kwam en wat voor verschil het zou uitmaken of hij naar de Zuidzee-eilanden of naar Bradport zou vertrekken.

„Wat moet ik daar doen?" had hij ten slotte gevraagd.

„Laat de dingen hun loop hebben," had de schim hem geantwoord.

En daarna was het visioen veranderd in andere visioenen, zooals dat in droomen zoo menigmaal voorkomt. Zoo zag Pendergast onder anderen zichzelf visschende in een rivier en uit het water kwamen verschillende aangezichten boven, aangezichten van oude en jonge mensen, van

mannen en vrouwen, mooie en leelijke, aangename en onaangename. Sommigen lachten, sommigen weenden en anderen zwoeren eeden van wraak en vergelding. Vuisten werden dreigend uit het water omhoog geheven tot hem, dacht hij, doch toen hij rondkeek, zag hij naast zich den man zitten met het eene oog, het witte haar en de bakkebaarden, die even te voren in den stoel tegenover hem gezeten had. Hij vroeg den oude wat dit alles betekende.

„Al deze mensen heb ik gedood," zei hij, „en nog vele anderen zullen sterven door mijn schuld als — als gij niet naar Bradport gaat. Daar leeft iemand, die ik wensch te redden. Zij moet gered worden! Zij is te goed, te jong, te schoon om nu te sterven, is ze niet?" en hij haalde een medaillonportret te voorschijn, dat aan een blauw lint aan zijn hals hing.

Pendergast staarde op een gelaat, zoo lief als hij nog zelden gezien had, een mooi meisjesgelaat in den bloei harer jeugd. „Wil je haar redden? God zegen je!"

En nu zag hij den man, die weer in den stoel zat als te voren, opstaan, het vertrek verlaten en hoorde hij de kamerdeur dichtslaan met een slag, dien Pendergast opeens uit het land der fantasie in de werkelijkheid terugbracht.

(Wordt vervolgd).